

Na vojvodskem prestolu.

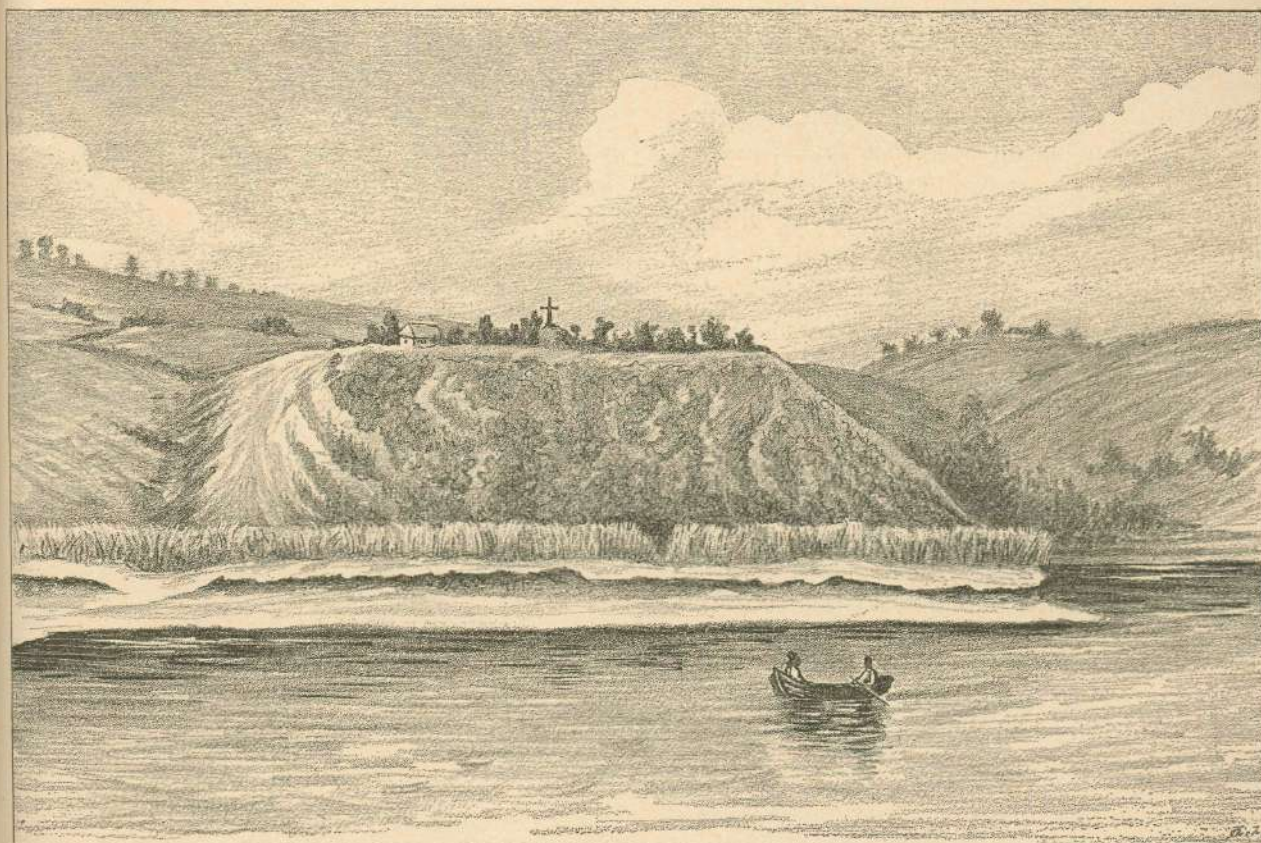
Povest iz slovenske starodavnosti. — Spisal *I. Selän.*

(Dalje.)

IX. Pred viharjem.

Poleg nasipa, ki je na južni strani zaslanjal osojsko selo, je taborila jesenskega dne vojna straža. Napol dorasel mladenič, skoraj otroško-nežnega lica, je stal na poti,

solnce je bilo zašlo za gorsko sleme. Dva druga moža sta leno ležala na tleh in gledala v nebo nad seboj. Vsi štirje vojaki so bili v popolni bojni opravi. Imeli so kratke, usnjene jopiče; za pasom se je svetil ročnik kratkega meča in bojne sekire. Troje dolgih

Ševčenkova gora.

oprt ob kopje, in se oziral zdaj po cesti proti jugu, zdaj preko temnomodre jezerske gladine. Kraj njega je čepel ob kupu žrjavice starec razkavega, poraslega obraza in sivih las, katere mu je pokrivala kučma iz polšje kožuhovine, okrašena z vranjim peresom. Razpihaval je ugašeno oglje, da zaneti ogenj za večerjo. Kajti dan se je že nagibal, in

kopij s svetlobrušenimi ostmi je slonelo na bližnjem grmu.

„Zaman napenjaš oči, Cvetko!“ reče starec mladeniču na straži. „Danes ne pričakamo nikogar, ne prijatelja, ne sovražnika.“

„A možje iz Vitoglavje zadruga so obljubili, da pridejo še nocoj“, odgovori mladenič. „Tudi Ziljanov še ni.“